

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418010673
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8418010673.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Evy Pirkovskej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.06.2019 v Prešove taktó

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného G. H. proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/32/2018 zo dňa 14.01.2019.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/32/2018 zo dňa 14.01.2019 bol obžalovaný G. H. uznaný vinným z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

ako zákonný zástupca - starý rodič maloletej E. H., nar. X.XX.XXXX, ktorá mu spoločne s manželkou O. H., nar. X.XX.XXXX bola zverená do výchovy, si voči nej ako žiačke Spojenej školy Veľká Lomnica - organizačná zložka Špeciálna základná škola Huncovce, okr. Kežmarok, zanedbával svoje zákonné povinnosti tým, že jeho vnučka maloletá E. H., nar. X.XX.XXXX, počas školského roka 2016/2017 v dobe od 2.9.2016 do 30.6.2017 bezdôvodne a bez ospravedlnenia vymeškala 112 vyučovacích hodín, pričom obžalovaný G. H. ako zákonný zástupca napriek upozorneniam školy nezabezpečil nápravu a o výchovu a zabezpečenie dochádzky vnučky do školy sa nestaral,

za čo mu bol podľa § 211 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona s použitím § 50 ods. 1 Tr. zákona podmienenečne odložený na skúšobnú dobu 14 mesiacov.

Naproti tomu obžalovaná O. H. bola podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Kežmarku pod č. Pv 44/18/7703-7 zo dňa 27.02.2015 oslobodená pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona, ktorý mala spáchať spôsobom vyššie uvedeným, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný G. H. dňa 15.01.2019 prostredníctvom svojho obhajcu, pričom v dodatočne predložených dôvodoch odvolania po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku obhajca citoval rozsudok Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 5P/70/2004 zo dňa 12.11.2004, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.12.2004, ktorým sa rozhodlo o tom, že mal. E. H., nar. XX.XX.XXXX sa zverila do spoločnej výchovy obom obžalovaným O. a G. H.. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že súd obžalovaných vôbec nevypočul v tomto konaní a dokonca rozhodol v ich neprítomnosti, pričom vôbec neskúmal, či obžalovaní sú vôbec spôsobilé osoby na to, aby im bola maloletá zverená. Z rozsudku tiež vyplýva, že súd neoveroval záruky riadnej výchovy, keďže obžalovaní mali už v tom čase 50 rokov, bývali v drevenom dome a nebol zistený ani ich príjem, zamestnanie, či osobnostné vlastnosti a intelektové schopnosti. Ak by si súd riadne splnil svoju zákonnú povinnosť, nepochybne by dospel k záveru, že G. H. nie je osobou, ktorej možno uložiť také náročné povinnosti,

ako je zverenie a výchova dieťaťa. Je teda toho názoru, že s ohľadom na uvedené skutočnosti nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu a teda že zo strany obž. G. H. nedošlo k zavineniu ani len vo forme nedbanlivosti. Obžalovaný na hlavom pojednávaní uviedol, že jemu nebola doručená žiadna predvolanka, resp. upozornenie ohľadom nechodenia jeho vnučky do školy, o tom že E. nechodí do školy, sa dozvedel len od jej spolužiaka, pričom sa snažil dohovoriť druhovi E., s ktorým žila v spoločnej domácnosti, aby dohliadol na to, aby chodila do školy. Obžalovaný pochádza zo značne znevýhodneného sociálneho spoločenstva, jeho intelekt je pomerne jednoduchý, poškodená nebývala s obžalovaným v spoločnej domácnosti, preto nedokázal zabezpečiť riadnu dochádzku svojej vnučky do školy. Na základe uvedeného navrhol, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a obžalovaný aby bol oslobodený spod obžaloby.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť konania predchádzajúceho napadnutému rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Po preskúmaní procesného postupu odvolací súd konštatuje, že skutočnosti plynúce z obsahu predloženého spisu osvedčujú dodržanie práva na obhajobu, keďže obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu, ako aj k vykonaným dôkazom, mal možnosť navrhnúť vykonanie aj ďalších dôkazov, tiež predložiť argumentáciu o svojej nevine, pričom v konaní bol zastúpený obhajcom, ktorý reálne uplatňoval jeho práva.

Dôkazy konajúci súd vykonal podľa pravidiel stanovených procesným predpisom, preto o ich obsah mohol opierať svoje skutkové zistenia. Z nich vyplynulo, že mal. E. H., ktorá bola zverená do výchovy obžalovaných, bezdôvodne a bez ospravedlnenia vynechala 112 vyučovacích hodín v školskom roku 2016/2017, pričom aj napriek upozorneniam školy nebola zo strany zákonných zástupcov zabezpečená náprava. Obž. G. H. potvrdil vo svojej výpovedi, že o dochádzku vnučky do školy sa nestaral, čo potvrdila aj svedkyňa E. G.. Na podklade uvedeného potom konajúci súd uzavrel, že konanie obžalovaného, keď svojou nečinnosťou vo vzťahu k záškoláctvu svojej vnučky nevykonal prakticky nič, čo by viedlo k riadnemu plneniu povinnej školskej dochádzky jeho vnučky, naplnilo objektívnu stránku prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona. Tohto prečinu sa dopustil vo forme vedomej nedbanlivosti podľa § 16 písm. a/ Tr. zákona, pretože obžalovaný vedel, že môže spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený Tr. zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že takéto porušenie alebo ohrozenie nespôsobí.

Ustálené skutkové zistenia považoval aj odvolací súd za zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania. Hodnotenie dôkazov konajúcim súdom je logické v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a niet mu čo vytknúť, s ním sa stotožnil aj odvolací súd a preto v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Právna kvalifikácia skutku zodpovedá zákonu, pretože obžalovaný svojím konaním, keď sa vôbec nestaral o povinnú školskú dochádzku osoby zverenej mu do výchovy a starostlivosti, čím jej umožnil viesť záhaľčivý život, v dôsledku čoho ju vydal do nebezpečenstva spustnutia, naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona. Správne uzavrel konajúci súd aj formu nedbanlivostného zavinenia, pretože obžalovaný si musel byť vedomý, že svojím pasívnym postojom k záškoláctvu umožňuje svojej maloletej vnučke viesť záhaľčivý život, že teda ním ohrozuje záujem chránený Trestným zákonom a bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že takéto ohrozenie nespôsobí.

K uplatňovaným odvolacím námietkam je potrebné uviesť, že obžalovanému G. H. bola mal. E. H. zverená do výchovy a starostlivosti v roku 2004, odkedy sa o ňu spoločne s manželkou staral a zabezpečoval jej výživu, výchovu a spravoval jej veci. V roku 2013 bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona taktiež pre záškoláctvo vnučky mal. M. H., čo preukazuje, že obžalovaný mal vedomosť o tom, že pokiaľ sa o povinnú školskú dochádzku vnučky starať nebude, ide o konanie, za ktoré môže byť postihnutý. Obhajoba spočívala v tom, že si súd pri rozhodovaní o zverení mal. M. H. do výchovy obžalovaných

v roku 2004 neoveroval záruky riadnej výchovy u obžalovaného, je po uplynutí doby 13 rokov, počas ktorej sa obžalovaný spoločne s manželkou o vnučku staral, nelogická. Ak totiž obžalovaný s manželkou zvládol výchovu a starostlivosť o vnučku po takú dlhú dobu, niet dôvod pochybovať o nesprávnosti rozhodnutia súdu. Táto argumentácia by možno mala zmysel za predpokladu vykonania ďalších dôkazov preukazujúcich neschopnosť obžalovaného postarať sa o vnučku, o čom neexistuje v tomto konaní žiadny dôkaz, a ak by ku konaniu, ktoré je predmetom trestného stíhania, došlo v krátkej dobe po zverení mal. M. H. do výchovy obžalovaného. K ďalšej argumentácii predloženej obhajcom na verejnom zasadnutí, že manželka obžalovaného I. H. splnila solidárne povinnosť postarať sa o povinnú školskú dochádzku ich vnučky, čo je dôvodom pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby, odvolací súd poznamenáva, že solidárna zodpovednosť sa uplatňuje v civilnom práve a nie v trestnom práve, ktoré vychádza zo zásady individuálnej zodpovednosti fyzickej osoby a preto nepozná kolektívnu zodpovednosť, ani zodpovednosť za cudziu vinu.

So zreteľom na uvedené odvolací súd považoval napadnutý výrok o vine za vecne správny.

Obžalovanému G. H. bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na kratšiu skúšobnú dobu. Konajúci súd nezistil žiadne poľahčujúce a ani priťažujúce okolnosti, s ktorým záverom sa stotožnil aj odvolací súd. Uloženie trestu odňatia slobody v dolnej polovici zákonnej trestnej sadzby za prerokúvaný nedbanlivostný prečin je trestom primeraným k všetkým okolnostiam prípadu, ako aj k osobe obžalovaného. Primeranou je aj skúšobná doba so zreteľom i na formu zavinenia, ako aj následok, ktorý protiprávnym konaním bol spôsobený.

Keďže odvolací súd nezistil dôvody na zmenu výroku o vine a treste v prospech obžalovaného, odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodné a toto postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.